

Путевыя письма Измаила Ивановича Срезневскаго изъ славянскихъ земель, 1839—1842, Спб., 1895, ст. X+374+мапа.

Сей збірник листів Срезневського друкувався в часописі „Живая Старина“ з р. 1892—3. Він має не малу цікавість що до сучасного культурно-літературного життя Славящини, але для нас спеціально не дає нічого — на Русі Угорській і в Галичині Срезневський був дуже не довго, і в кількох листах, писаних звідти (1841) дає мало цікавого. Львів ему подобавсь, але зробив вражіння польського міста: „польська мова тут панує, по німецьки говорять Жиуди й німецькі урядники, по українськи („по южно-русски“) простий люд, що приходить з сел“. „З руських (русских) літератів познаємивсь з Вагілевичом, Головацьким, Зубрицьким та Левицьким. Вагілевич збожевілів на тім, що в його закохують ся. Головацький багато мандрував. Зубрицький багато зберав історичні матеріяли. Левицький злий грамотій, хоч і написав граматику. Познаємивсь і з иньшими Левицьким, каноніком, цензором книг. Бачив і руські (русскія) книги, бачив і Снїпъ (sic). Ну вже й правопись. Основяненка читають з ентузіязмом (не забудьмо, що Срезневський жив в Харкові). Бачив і Москвитянина (часопись, що видавав Погодин). Умовивсь з Милковским про пересилку книг.“

М. Г.

Кирпичниковъ — Очерки по миеологіи XIX в. (Етнографическое обозрѣніе 1894; IV).

Давно вже відомо, яку вагу мають пережитки в історії культури; багато є вже надруковано праць з сього питання після того, хто перший знайшов survival methode, але жатва многа зостаєть ся.

Цікаву пробу зробити перегляд таких пережитків в сучасній суспільности представляє собою статя проф. Кирпичникова: „Очерки по миеологіи XIX в.“

Треба звернути увагу на те, що д. Кирпичников за матеріалом задля сього питання про пережитки удав ся до так званої середньої верстви громади, тим часом як иньші фольклористи шукали звичайно слідів таких пережитків між народом, не без певної причини думаючи, що тут старі вірування й переконання більш міцно держуть ся й з меншою легкістю випирають ся иньшими впливами. Але й середня кляса суспільности звичайно тільки переймає зверхній бік цивілізації: одєжу, мову, декотрі звичаї і заховує вірування батьківщини в демонологію, в приміти й таке иньше. Сі пережитки давніх вірувань виявляють ся, як трапить ся, то в сьмішній формі, коли пройдисьвіти скористують ся